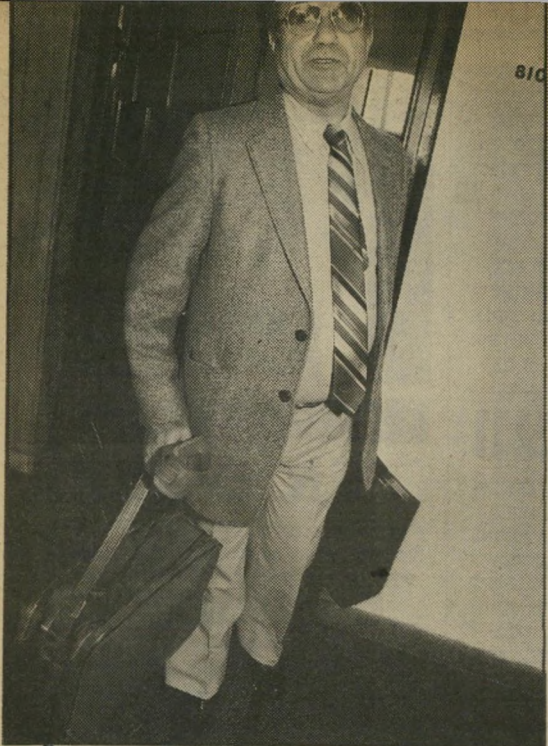

האלוף השני במחלוקת טוען: "בית-מישפט ישראלי אינו מוסמך לשפוט אותי, מפני שאני גר בארץ!" ושותפו לשעבר טוען:

ב ניגוד לוועדת אגרנט, ננתת השופטת הדסה כרעיתו לגנרל שמואל (גורודיש) גונן, את כל ההזדמנויות להגן על עצמו. עורכי-דינו, אמנון רוניק, חקר חקירה ארוכה ונוקבת את דויד עמרמי, התובע במישפט, והצליח לתפוס אותו בטי עויות, סתירות והתחמקות. את הקשר בין עמרמי, יהלומן יליד פרס, ובין הגנרל כדימוס, יצר בשנת 1978 דויד אפל, חבר מרכז-חרות. השניים פתחו בשיחה שהביאה לתוצאות עיסקיות מיידיות. לגורודיש היו קשרים אמיצים עם ה"קיסר"

גורודיש עם גולדה (1973) והשבוע בבית-המישפט האם העמותה היתה תרניל?

"גורודיש הונה אותי!"

סופית. גורודיש טוען כי לא עלייתו של חומייני גרמה למשבר הכספי, אלא הסתככות אישית של עמרמי בפלילים, בפרשה של זיוף צ'קים, שבגללם נעדר והועמד לדין בישראל. הצרות התחילו כאשר נגמר הכסף, אמר עמרמי. הוחלט על שינוי במדיניות הפרוייקט. גורודיש קיבל גם זיכיון לקניית ולמכירת יהלומים, וביקש מעמרמי למצוא משקיעים חדשים. היהלומנים אפרים חוצ'נר ז"ל ואבי יוסף נוימרק הצטרפו לעסקים. תוך חודשיים הרווחנו רבע מיליון דולר, רווח נקי, ממכירת היהלומים, גילה עמרמי להעולם הזה, ואז נפתחו להם העיניים. בינתיים הודח בוקאסה. לדברי כתבי-החב"י עה, שהגיש עורך-הדין יובל גרין בשם עמרמי, טען אז גורודיש כי העסקים עומדים לגווע, וכי בגלל הדרת בוקאסה יירדו כל ההשקעות לסימיון. עמרמי שוכנע, והסכים לחתום על הסכמי-הפרדה.

גורודיש הסביר לו כי אפשר להסתדר בסכום קטן בהרבה, 700 אלף דולר, ואת היתרה ניתן לשלם בעתיד, כאשר המיפעל יישא רווחים. גורודיש טוען כי היה ברור שיש צורך בכל הסכום, ואי-אפשר היה להסתדר בלעדיו. בעוד שהגנרל חזר לאפריקה כדי להקים שם את המחנה ולנהל את הפרוייקט במקום, נשאר עמרמי בארץ וניהל את עיסקייהכס פים. הוא היה אמור להשיג את המכונות והציוד הכבד שנדרשו למיכרה. במהרה התברר כי הסכום הראשוני נגמר, וכדי להתקדם ולנצל את המיכרה יש צורך בכסף נוסף. חשבתי שאת הציוד ניתן יהיה לקנות באשראי לזמן ארוך, אבל התברר לי שיש צורך בערבויות בנקאיות. לא היה לי כל הסכום במוזון, אבל היו לי מיגרשים ורכוש אחר, הסביר עמרמי לשופטת. מצבו של גורודיש באפריקה היה נואש.

היה כסף, והם סיבכו את גורודיש בצרה צוררה, שממנה טרם יצא עד היום.

רבע מיליון לחודשיים

עמרמי, גבר נאה, לבוש בהידור, בעל מענה לשון ותחכום, נראה ההיפך הגי

בוקאסה, מבאנגי, הלא היא הרפובליקה (או קיסרות) המרכז אפריקאית. הוא נסע לשם בראשונה אחרי הרחתו מצה"ל, בעיקבות רז"ח ועדת-אגרנט, כדי למכור מטוסים. הוא אמנם לא הצליח למכור נשק, אך עשה רושם גדול על הקיסר, שנתן לו זיכיונות אישיים לכרות יהלומים בארצו, ואחר-כך גם לקנות ולמכור אותם. לגורודיש היו זיכיונות וקשרים, אבל לא

מיקרות מוזרה

לדברי התביעה המשיך גורודיש לעיבוד עם שותפיו האחרים, להרוויח כספים (המשך בעמוד 58)

תובע עמרמי, טענותיו, הטעייה ותרמית.

מאת אילנה אלון

הוא נותר ללא כספים אף כדי לקנות מזון לפועלים. המכונות המובטחות לא הגיעו, המיטים לא שולמו; והקיסר ראה בו אחראי באופן אישי. מרינות-אפריקה ראו כבר הרבה הרפתקנים לבנים, שדיברו גבוהה-גבוהה על עזרה למדינה, ולמעשה חטפו ככל יכולתם וברחו. האפריקאים הפכו חשדנים כלפי אנשים לבנים שבאו לכרות יהלומים. הם רצו בערבויות, בתרומות לכלכלת המדינה ובמיסים גבוהים. בוקאסה לא התבייש לדרוש לעצמו רבע ממניותיה של חברת סוקאמין, החברה שאותה רשמו גורודיש ועמרמי, כבאנגי. מלבד המניות, זכה הרודן בסכום חודשי של 25 אלף דולר, והמתווך קיבל גם הוא 2500 דולר לחודש. כאשר נסגרו מקורות הכספים, נותר גורודיש לברו, להתמודד בחובות, במחסור וברודן. גם לאיש-צנא קשות, כמו גורודיש, לא היתה זו משימה קלה. הוא זעק לכסף, ועמרמי נסע לאיראן כדי לגייס כספים נוספים. כסרם הצליח לסיים את העיסקות, השתלט חומייני על איראן והברזים נסגרו

גורודיש בג'ונגל המרכז-אפריקאי, רבע מיליון דולר בחודשיים.

מור מאישהצבא הוותיק. עמרמי עוסק ביהלומים משנת 1959. הוא חבר בורסת-היהלומים, והיה האדם הראשון שפתח מיל-טשת-יהלומים באיראן. הוא עזב את מולדתו ב-1974, עלה לישראל והמשיך גם כאן בעיסקי-היהלומים. לדבריו, אמנם לא היו לו בוזן חתימת ההסכם שלושה מיליון דולר, הסכום המכסימלי למימוש ההווה, אבל

היה לו כסף. עמרמי אמר שיש לו כסף ומשקיעים, המעוניינים בכריית יהלומים. אחרי שיחות מיספר התגבש בין השניים הסכם-מיסגרת אישי, שעל פיו נחתמו כמה וכמה הסכמים. עמרמי, שהיה חסר מעמד, חיפש טרמפ על ההילה של גורודיש, "אומרים מכריו של גורודיש. עורך-הדין רוניק טען כבית-המישפט כי לעמרמי ולמשקיעיו לא